

N:o 57. B.

Toinen Saarna Helluntaina.

Evank. Joh. 14: 23–31.

Sanoi Jeesus opetuslapsillensa: Joka minua rakastaa, se pitää minun sanani; ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä, ja asumme hänen tykönänsä. Joka ei minua rakasta, ei se minun sanojani kätke: ja se sana kuin te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka minun lähetti. Näitä olen minä teille puhunut, ollessani teidän kanssanne. Mutta Lohduttaja, se Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimeeni, hän opettaa teille kaikki, ja muistuttaa teille kaikki, kuin minä teille sanonut olen. Rauhahan minä jätän teille, minun rauhani minä annan teille: en minä anna teille niinkuin maailma antaa. Älkään teidän sydämenne murheellinen olko, älkäätkään myöskään peljätkö. Te kuulitte minun sanovan: minä menen pois, ja tulen jälleen teidän tyköne. Jos te minua rakastaisitte, niin te tosin iloitsisitte, että minä sanoin: minä menen Isän tykö; sillä Isä on suurempi minua. Ja nyt minä sanon teille ennen kuin se tapahtuu, että te uskoisitte, koska se tapahtunut on. En minä täst'edes puhu paljon teidän kanssanne, sillä tämän maailman päämies tulee, jolla ei ole mitään minussa. Mutta että maailma ymmärtäisi minun Isää rakastavan, ja niinkuin Isä minulle käski, niin minä myös teen.

Tämän päiväisessä evankeliumissa sanoo Kristus peittelemättä: **Joka minua rakastaa, se pitää minun sanani; joka ei rakasta, ei se minun sanojani kätke.** Sanat ovat aivan selviä: Ken Jumalaa rakastaa, se pitää hänen käskynsä; ja päinvastoin: ken Jumalata ei rakasta, se ei hänen käskyjensä pidä. Hän sulkee valtakunnastaan suorastaan pois kaikki, joilla ei ole halua ja rakkautta pitämään hänen käskyjään. Ottakaamme tästä tarkka vaari, sillä tässä on lyhykäisyydessä kuvattu, kutka ovat kristityitä, kutka eivät. Ei kukaan ole oikea kristitty, ellei hän pidä Kristuksen sanaa, kuten hän tässä sanoo: Ei kukaan voi sitä pitää, ellei hän ensin rakasta Jumalaa. Hän oli myös saanut kokea, mitä se vaikuttaa ja aikaan saa, kun väkisin tahdotaan ihmisiä hurskaiksi tehdä. Ennen muinoin piti hän kansaa kovissa kourissa, niin että sen täytyi pitää hänen sanansa, olla Jumalata pilkkaamatta, py-

hittää sabattia ja täyttää kaikki tyyni muutkin käskyt suurien vaivojen ja rangaistuksen uhallalla, kuten 3 Moos. 26: 14 ja seur. Kirjoitetaan. Täten pakotti hän heitä ulkonaiseen hurskauteen rangaistuksen pelvolla, mutta sydän ei siitä tullut paremmaksi; ja semmoisena on se pysynyt aina tähän päivään asti. Jumalan sanan pitämiseen kuuluu siis välttämättömästi rakkaus Jumalaa kohtaan.

Sen vuoksi hän onkin Uudessa Testamentissa lakkauttanut rangaistukset ja antanut ai-noastaan sanaansa saarnata, sillä sille kannalle kuitenkin pitää päästämän, että rakkaus Jumalaa kohtaan on vaikuttimena; ei siinä ole apua tulirovioista, ei pakkoasetuksista eikä pan-noista. Ellei tätä rakkautta ole, ei tule mistään mitään, tehtäköön kuinka tahansa. Vaikka, näet, otettaisiin kaikki miekat käsiin, ei saatettaisi yhtäkään vääräuskoista uskoon. Teesken-nellä kyllä voidaan, aivan kuin sana hyväksyt-

täisiin, mutta sydämessä ei sillä sijaa ole. Sen vuoksi on Jumala tässä asiassa luopunut miekasta, sillä hänen hallituksensa vaatii sydäntä; hän käskee piispojaan ensin sydämiä vangiksi ottamaan, että rakkaus ja halu niissä heräisi, jolloin jo kaikki olisi voitettu. Ken siis tahtoo oikea piispa olla, hän tähdätköön kaikella hallituksellaan sitä, että sydämet voitaisi ja niissä sytyttäisi halun ja rakkauden Jumalan saanaan, ja että totisella opilla voisi vastustaa vääriä suunpieksäjiä ja tukkia heidän suunsa, Tiit. 1: 11. Ei käskyillä, pannoilla ja pakotuksilla tässä kohden mitään toimeen saada.

Näin taistelevat oikeat hengelliset, lyövät perkeleen kuoliaaksi ja tempaavat sieluja häneltä. Perkeleen kuoliaaksi pistäminen ei nimittäin muuta ole, kuin että häneltä riistetään ihminen, jota hän ilkeällä kavaluudellaan pitää vankina. Ellei taas ulkonaisestikaan olla sanalle kuuliaisia, täytyy isän ja äidin kurittaa lapsiaan ja maallisen esivallan alamaisiaan; mutta näin ei ketään saateta uskoon, sillä pääteelmä kuuluu: **Joka ei Jumalata rakasta, ei se hänen käskyjensä pidä.** Tässähän kuulette, mitä kristillinen elämä on, nimittäin Jumalan rakastamista, ei raivoilemista, lihan syömistä eikä kuvien raastamista, ei munkiksi ja nunnaksi rupeamista, eipä ole naimattomuudesta eikä neitseenä pysymisestääkään mitään apua. Ainoastaan ne, jotka rakastavat, pitävät hänen sanansa.

Mikä sitten on Jumalan sana? Se, että me toinen toistamme rakastamme, kuten hän on rakastanut meitä, ja uskomme häneen. Sanaa taasen ei kukaan voi pitää, ellei perustuksena ole sydämen rakkaus. Ihmissanat ja käskyt voidaan kyllä täyttää ilman rakkauttakin, jos esimerkiksi joku esimies jotakin käskee, mutta Jumalan käskyn ja sanan pitäminen on ainoastaan rakkauden tehtävä. Katsokaas nyt, kuinka hupsuja ja hulluja ruhtinaamme ja

piispamme ovat, kun tahtovat väkisin ajaa ja pakottaa ihmisiä uskoon.

Kuinka nyt sitten rakkaus saadaan? Sen olemme jo ennenkin kuulleet. Niin paha on ihmissydän, ettei se voi rakastaa, ellei se ensin ole saanut hyvää tekoa osakseen. Kun Jumala vanhassa Testamentissa kuritti ihmisiä kuin koiria ja menetteli julmasti heidän kanssaan, niin eivät he rakastaneet häntä. Silloin ajatteli Jumala: Minunpa täytyy kerrassaan olla niin hellä sinulle, että sinun täytyy minua rakastaa. Silloin otti hän Poikansa, lähetti hänen meidän likaiseen maailmaamme, syntiimme ja kurjuuteemme, ja vuodatti laupeutensa niin perinpohjin, että voimme kerskata kaikista hänen tavaroistaan kuin omistamme. Hän rupee rakkaaksi isäksemme, joka siihen määrään ummisti silmänsä meidän pahuudellemme, että meidän puolestamme täytyy kiinnittää koko sydämemme ja rakkautemme häneen ja tehdä vuorostamme lähimmäisellemme samaa, mikä Jumalalta on osaksemme tullut.

Silloin sana noudetaan sydäimestä ja Jumalan käskyt halulla täytetään. Silloin ensiksikin ei ihmisellä ole muuta Jumalaa, ja sitten huutaa hän Jumalan nimeä avuksi ja ylistää sitä yksinään. Kolmanneksi jättää hän Jumalan valtaan tehdä, mitä tahtoo, pysyä alallaan ja viettää sabattia. Näin täytetään ensimmäisen taulun käskyt. Sitten käyttäytyään ystävällisesti ja nöyrästi kaikkia ihmisiä kohtaan, kunniotetaan isää ja äitiä, palvellaan lähimmäistä kaikella halulla ja rakkaudella ja ajatellaan alati: Minä tahdon tehdä lähimmäiselleni, niinkuin Jumala on tehnyt minulle: Näin on ainoastaan **rakkaus lain täyttämys**, kuten Paavali Room. 13: 10 sanoo.

Tätä rakkautta nyt ei voi yksikään ihminen sydämessään herättää. Sen vuoksi antoi Jumala lakinsa, että huomattaisiin ja nähtäisiin ihmisen suuri pahuus, kuinka ihmisellä ei voi olla halua Jumalan hurskaaseen, vanhurskaa-

seen ja pyhään lakiin. Sitten on hän antanut meille Poikansa ja näin lempeästi suonut meille korkeimmat tavaransa, vajottanut ja upottanut kaikki meidän syntimme ja saastaisuutemme äärettömän hyvyytensä suureen mereen, että tuon suuren laupeuden ja hyvän työn täytyy taivuttaa sydämen vuorostansa rakastamaan ja suostumaan kaikella halullaan täyttämään Jumalan käskyjä. Ihmissydän ei, näet, voi ennen rakastaa, kuin se on saanut rakkautta kokea. Nyt ei voi ihminen sitä tehdä, jonka vuoksi Kristus rupeaa sydäntä hellyttämään sanoen: Opi tuntemaan minut. Sydän vastaa: Kukahan sinä olet? Minä olen Kristus, joka olen astunut sinun kurjuuteesi ja upotin sinun syntisi vanhurskauteeni. Tämä tieto hellyttää sinun sydämesi, niin että sinun täytyy kääntyä hänen puoleensa. Näin syntyy rakkaus, kun opitaan tuntemaan, kuka Kristus on.

Tämmöisestä tuntemisesta tulee kristityn kerskata, niinkuin Jumala Jerem. 9: 23, 24 sanoo: **Elkään viisas kerskatko viisaudestansa, elkään väkevä kerskatko väkevyydestänsä; elkään myös rikas kerskatko rikkaudestansa. Vaan joka tahtoo kerskata, niin kerskatkoon siitä, että hän tietää ja tuntee minun, että minä olen Herra, jockeyn laupiuden, oikeuden ja vanhurskaiden maan päällä.** Sanotaanpa myöskin 2 Piet. 3: 18: **Kasvakaat Kristuksen tuntemisessa.** Tästä tuntemisesta on kaikissa profetoissa, varsinkin psalmeissa ja monessa muussa paikassa enemmän kirjoitettu.

Yksin tämmöisestä Kristuksen tuntemisesta rakkaus syttyy, ei mikään muu sitä voi synnyttää. Eihän niin paatunut kukaan ole, ettei hän kääntyisi ja hänen sydämensä sulaisi, kun hän on oppinut Kristusta tuntemaan. Tämä tunteminen vaikuttaa myöskin sen, että ihminen tulee hurskaaksi, kuten Jes. 53: 11 sanoo: **Tuntemisensa kautta minun van-**

hurskas palvelijani monta vanhurskauttaa, ja 1: 9: **Maa on niin täynnä Herran tuntoa, niinkuin meri vedellä peitetty.** Tämä on tapahtunut apostolien aikana. Ken siis Jumalaa rakastaa, se pitää hänen käskynsä, ja rakkaus taasen tulee Jumalan tuntemisesta. – Edelleen sanoo Kristus evankeliumissa:

Ja minun isäni rakastaa häntä. Se käypi näin: Kun minä tiedän, että Kristus on kaikella elämällään minua palvellet, ja tiedän Kristuksen Jumalaksi, niin tiedän minä samalla myöskin, että se on Isän tahto ja että Isä on määrännyt Kristuksen näin tekemään. Tällä tavalla kiipeän minä Kristuksen kautta Isän tykö, jonka kautta minuun sitten kasvaa se luottamus, että pidän häntä rakkaana Isänä. Sitä nyt Kristus tarkoittaa, että hänen rakkaudestansa on aljettava, sitten tullaan Isän luokse, sillä hän on se välimies. Sen vuoksi täytyy minun ensin saada rakkautta osakseni, se on: minun täytyy ensin tuntea Kristuksen suuri laupeus ja hyvä työ. Sen vuoksi Jumala ensiksi paneekin asian alkuun ja antaa rakkaan lapsensa kuolla minun edestäni, ennen kuin olen sitä pyytänytään ja häntä tuntenutkaan; sitten kasvaa minussa uskallus ja rakkaus Jumalaan, ja se pitää meidän tunteman. Näin sanoo hän tässä: **Minun Isäni rakastaa häntä,** se on: hän tuntee olevansa minun kanssani määrätty samaan valtakuntaan ja perintöön ja hän on minun kauttani ja minun kanssani yhteen ääneen lohdullisessa luottamuksessa sanova Isälle: Oma rakas Isäni. Edelleen seuraa tekstissä:

Ja me tulemme hänen tykönsä ja asume hänen tykönänsä. Kun, näet, minä olen oppinut hänen tuntemaan hänen tahtonsa jälkeen ja pidän häntä kaikkienani kaikessa, niin muuttuu minun sydämeni Jumalan hiljaiseksi, nöyräksi asuinsijaksi. Näin vaikuttaa hän minussa ja täyttää minunkin tehtäväni, kuten hän Jes. 66: 1, 2, ja Ap. Tek. 7: 49, 50 sanoo: **Tai-vas on minun istuimeni ja maa jalkaini as-**

tinlauta. Minkä huoneen te siis tahdotte minulle raketa, sanoo Herra, eli kuka on minun leposijani? Eikö minun käteni ole kaikkia näitä tehnyt? Mutta minä katson sen puoleen, joka raadollinen ja särjetyllä hengellä on, ja joka vapisee minun sanani edessä. Siihen pitää siis päästämän, että sydän tuntee Jumalan kunnian, Jumalan mahtavuuden, Jumalan viisauden. Silloin antaa se Jumalan kaikkea ohjata tietäen, että kaikki on Jumalan työtä; silloin ei hän myöskään voi mitään peljätä, ei vilua, nälkää, helvettiä, kuolemaa, perkelettä, köyhyyttä eikä muuta sen kaltaista. Silloin sanoo sydän: Minun Jumalani, joka minussa asuu, on suurempi kuin perkele, kuolema ja kaikki helvetin voima.

Tästä kasvaa ihmisen hämmästyvätön rohkeus kaikkea vastaan, mikä maailmaa on, sillä hänellä on Jumala ja kaikki, mikä Jumalan on, ja hän tekee kaiken tehtävänsä eikä pelkää mitään. Toisaalta taas ei se sydän, jossa ei Jumalan rakkautta ole, kätke Jumalan sanaa, ja kun ei sydän sitä kätke, ei myöskään käsi sitä koskaan noudata. Silloin ei myöskään Jumala tule sitä tekemään asunnoksensa, vaan asuu siinä perkele; silloin kulkee ihminen sairaana ja tulee niin vaukoksi, että hän pelkää kapisevaa lehteäkin 3 Moos. 26: 36. Ei ihminen voi koskaan olla turvallinen, kun omatunto häntä kalvaa; omatunto taasen ei voi koskaan olla levollinen, kun synnit ovat sitä painamassa ja siltä puuttuu iloinen luottamus Jumalaan. Vieläpä tällainen ihmis-sydän vaipuu helvettiäkin alemmaksi, samoin kuin sydän, jossa Jumala asuu, on taivasta korkeammalla, eikä siinä ole muuta kuin häntä ja pelkoa ja on niin kaikkia luontokappaleita onnettomampi. Näin tulee tässä perkeleenkin valtakunta kuvatuksi. Edelleen sanoo hän:

Ja se sana, kuin te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka minun lähetti. Nämä

sanat puhuu hän ainoastaan saattaaksensa meitä Isän luokse joko armolla tai ankaruudella, joko halulla ja rakkaudella tai pelvolla, sillä tästä kaikki riippuu. Ken näitä sanoja ei tahdo ymmärtää, hän häpäisee Jumalaa, eikä häntä silloin auta mikään oppi eikä mikään sana. Lisäksi lausuu hän:

Näitä olen minä teille puhunut ollessani teidän kanssanne. Mutta Lohduttaja se Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimeeni, hän opettaa teille kaikki, ja muistuttaa teille kaikki, kuin minä sanonut olen. Hän siis sanoo: Isä on lähettävä teille Pyhän Hengen, joka teille muistuttaa ja selittää, mitä olen teille sanonut. Hän tarkoittaa: Teille on vielä aivan raa'at ja karkeat sydämet ettekä te voi ymmärtää, mitä olen teille sanonut, mutta kun Pyhä Henki tulee, tekee hän teille asian niin selväksi, että teidän täytyy tuntea se juuri siksi, josta olen teille puhunut. Siis yksin Pyhä henki on Raamatut ja Kristuksen selittänyt ja ymmärrettäväksi tehnyt, ja tämä tieto on minulle riittävä ja antaa minulle voimaa täyttämään Jumalan käskyt, joten siis minulla ei enään mitään velkaa ole. Hän lohduttaa heitä sitten vielä sanoen:

Rauhan minä jätän teille, minun rauhani minä annan teille; en minä anna teille niinkuin maailma antaa. Ikäänkuin hän sanoisi: Minä eroan teistä nyt, jääkää hyvästi. Sillä tavallinen hyvästijättötervehdys juutalaisten kesken hepreakin kielen mukaan, kun he toisistaan erosivat tai toisiansa kohtasivat, oli juuri tämä: Rauha olkoon teille, joka merkitsee: Jääkää rauhaan, olkaa hyvällä mielin, käyköön teille hyvin; aivan kuin suomeksi sanomme: Herran terveeksi, Jumalan haltuun. Lisäksi ilmaisee Herra vielä, mitä rauhaa hän heille toivottaa, sanoen: **Minun rauhani annan minä teille, enkä niinkuin maailma antaa.** Hän selvin sanoin erottaa oman rauhansa maailman rauhasta. Mutta opetuslapset eivät

sitä ymmärtäneet, samoin kuin he eivät myöskään ymmärtäneet, mitä rakkaus ja Jumalan käskyn pitäminen oli.

Maailman rauhan laita on nyt sellainen, että sillä on rauha ainoastaan ulkonaisissa oloissa, se syö ja juo, laulee ja hyppii ja on iloinen lihassa. Mutta kristillisellä rauhalla on sijansa sydämessä, vaikka se ulkonaisesti kärsisikin vainoa, tuskaa, hätää ja vastoinkäymistä, jota kaikkea Herra ennustikin sanoen: **Teidän pitää itkemän ja parkuman**, maailma on teitä vainoava, ei hyväksy teidän oppianne, pieksee teitä, ajaa teitä maanpakoon ja vihdoin teidät tappaa. Mutta kaikessa tässä on teillä oleva rauha ja ilo, kun vaan pysytte minussa ja minun sanassani.

Tapahtuikin heti sen jälkeen, kun he olivat Pyhän Hengen saaneet, kirjoittaa Luukas Ap. Tek. 5: 41, että Pietari, Johannes ja muut apostolit, joita oli hosuttu ja kielletty saarnamasta, **menit iloiten pois raadin edestä ja kiitit Jumalaa, että he olit mahdolliset pilkkaa kärsimään hänen nimensä tähden**. Mutta tällä hetkellä eivät opetuslapset vielä asiata ymmärtäneet, vaan peljästyivät Herran puheesta, jonka vuoksi hän lohduttaa heitä sanoen edelleen:

Elkää teidän sydämenne murheellinen olko, elkään myös peljätkö. Nämäkin ovat lohdullisia sanoja, mutta eivät auta ollenkaan. Älkää peljätkö, sanoo hän, sillä teillä on minun rauhani; ei kukaan voi teitä vahingoittaa, jos vaan minussa pysytte. Nämä sanat he kyllä kuulevat ja mekin, mutta niistä ei seuraa mitään; sen vuoksi sanoo hän selvemmin:

Te kuulitte minun sanovan: minä menen pois ja tulen jälleen teidän tyköne. Herra tarkoittaa sanoillaan: älkää sen vuoksi peljätkö, että menen pois luotanne; tulenhan minä takaisin teidän tyköne, ja vieläpä minä juuri teidän tähtenne menenkin pois, että te sitten minun palatessani olisitte sitä iloisem-

mat ja rohkeammat. Mutta tätäkään he eivät ymmärtäneet, ennen kuin Pyhä henki sen myöhemmin heille ilmoitti. Samoin emme mekään ahdistuksen hetkinä älyä, mitä Jumala meihin nähden tarkoittaa, mutta sittemmin, kun armo ja lohdutus taasen palajaa, käsitämme kaikki hyvästi. Sen vuoksi sanoo Herra edelleen opetuslapsilleen:

Jos te minua rakastaisitte, niin te tosin iloitsisitte, että minä sanoin: Minä menen Isän tykö. Aivan kuin hän olisi sanonut: Vika on ainoastaan siinä, ettette minua rakasta etkä ymmärrä, mitä rakkaus on. Jos te minua rakastaisitte, päästäisitte mielellänne minun menemään, vieläpä nauraisittekin minun menoleni ja mitä enemmän saisitte onnettomuutta ja vastoinkäymistä kokea, sitä iloisemmat olisitte. Mutta tuota ei järki tajua. Kuitenkin on tosi, että mitä enemmän kristittyä vainotaan ulkonaisesti, sitä iloisempi ja rauhallisempi hän on sydämessään, sillä hän rakastaa Kristusta.

Tämän on P. Paavali hyvästi tajunnut ja tuntenut 2 Kor. 4: 8–11 kirjoittaessaan: **Meillä on joka paikassa ahdistus, mutta emme sitä sure; meillä on pakko mutta emme epäile. Me kärsimme vainoa, mutta ei meitä anneta ylön; me painetaan alas, mutta emme huku. Me viemme ympäri Herran Jeesuksen kuoleman meidän ruumiissamme, että Herran Jeesuksen elämäkin meidän ruumiissamme ilmoitettaisiin. Sillä me, jotka elämme, annetaan ylön aina kuolemaan Jeesuksen tähden, että Jeesuksenkin elämä meidän kuolevaisessa lihassamme ilmoitettaisiin. Ja heti jälleen v. 16 ja seur. Sanoo hän päättäessään: **Sentähden emme väsy, sillä vaikka meidän ulkonainen ihminen turmelaa, niin sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistetaan. Sillä meidän vaivamme, joka ajallinen ja keviä on, saattaa meille iankaikkisen ja määräämättömän kunnian. Jotka emme näkyväisiä katso, vaan näky-****

mättömiä, sillä näkyväiset ovat ajalliset, mutta näkymättömät ijankaikkiset.

Tämä on minun mielestäni kokemusta siitä, mitä Pyhä Henki vaikuttaa tultuaan kristityn sydämeen. Siitä kirjoittaa P. Paavali enemmänkin seuraavassa kuudennessa luvussa, ja sen ovat pakanatkin huomanneet, sillä kun he näkivät kristittyjen noin kuolemaan rientävän, luulivat he heitä hulluiksi ja käskivät heitä armahtamaan. Pakanat eivät ymmärtäneet, mitä se on, mutta kristityt tietävät hyvästi, mistä se tulee. Sen vuoksi sanoo Herra vielä lisäksi:

Sillä Isä on suurempi minua. Vaikka minä nyt teille paljonkin sanoisin, niin ette sitä ymmärtäisi, se jää vaan korvaan sydämeen pääsemättä. Mutta mentyäni Isän luo, otan minä vallan lähettää Pyhän hengen teidän sydämeenne, jonka avulla te kaiken sen ymmärrätte, mitä olen teille sanonut. Nyt olen minä vielä palveluksessani, puhun ainoastaan ja saarnaan sanaa, kuten Isä on minun käskenyt. Arisanit eivät ole tarkanneet sanoja: **Minä menen Isän tykö**, jotka eivät mitään muuta merkitse kuin: Minä menen ja otan vastaan sen kunnian, joka Isällä on. Herran sanat opetuslapsille tarkoittavat: Minulla on kaksi virkaa; minä olen nyt maan päällä toimittamassa saarnavirkaani, johon Isä on minun lähettänyt ja joka kuuluu minun ihmisyyteeni; mutta sitten menen minä Isän tykö, jonne päästyäni ryhdyn toiseen virkaani siten, että lähetän Pyhän Hengen teidän sydämiinne. Tätä eivät opetuslapset voineet ymmärtää emmekä voimekään, kuinka se laatuun käy. Sen vuoksi päättää hän sanoen:

Ja nyt minä sanon teille, ennen kuin se tapahtuu, että te uskoisitte, koska se tapahtunut on. Hän tarkoittaa: Minä tiedän kyllä, ettette nyt tätä ymmärrä, mutta sanon sen teille kuitenkin, jotta te minun sanojeni toteen käydessä muistaisitte, että ennakolta

olen sellaista sanonut, jolloin voitte sanoa: Se on totta. – Mitä lopuksi evankeliumista seuraa, sen puhuu Herra kärsimisensä hetkestä, joka nimittäin käsissä oli.

En minä tästedes puhu paljo teidän kanssanne, sillä tämän maailman päämies tulee, jolla ei ole mitään minussa. Mutta että maailma ymmärtäisi minun Isää rakastavan, ja niinkuin Isä minun käski, niin minä myös teen. Nouskaat, lähtekäämme täältä. Hän tarkoittaa: Minun kärsimiseni aika on tullut, tämän maailman ruhtinas, perkele, on jo jäsenissensä liikkeellä, käydäkseen kimppuuni, mutta hän ei ole mitään saava aikaan. Hän hyökkää minun päälleni, nähkääs, vääryydellä ja tahtoo minun kukistaa, mutta temppu ei tepsii, minä olen hänen voittava ja siihen on minulla oikeuskin.

Nyt voisi joku sanoa: Ellei perkele ole Kristusta voittanut, minkä vuoksi hän sitten tappoi hänen? Siihen vastaa Kristus itse sanoen sen vuoksi kuolevansa, että täyttäisi Isänsä tahdon. Ei perkeleen valta siinä ilmene, että Kristus kuolee, vaan Isän tahto, joka tahtoo synnin sammutetuksi ainokaisen poikansa kuoleman kautta. Siis ei ole maailman eikä perkeleen vallassa Kristuksen tai yhdenkään hänen jäsenensä surmaaminen, vaan se riippuu Isän tahdosta, joka meidän heikkoutemme kautta tahtoo tehdä valtansa tunnetuksi ja julkiseksi kaikkein luontokappalten edessä, kuten P. Paavali 1 Kor. 15: 27 sanoo. Sen vuoksi sanoo Kristus tässä opetuslapsilleen: Minä kyllä kuolen, mutta nousen jälleen ylös, ja kuolen sen vuoksi, että maailma näkisi minun Isää rakastavan ja tekevän mitä hän minun on käskenyt. Isän kunniaa minä tässä etsin, sillä hän tahtoo minun tätä kaikkea tekemään teidän onneksenne ja autuudeksenne. Olkaa siis hyvillä mielin älkääkä huolehtiko, sillä te saatte minun kuolemastani ja poismentostani suuren riemun. Amen.